

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคมที่เก่าแก่ที่สุดและมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากครอบครัวทำหน้าที่หล่อหลอมความเป็นมนุษย์ด้วยการอบรมเลี้ยงดู ให้ความรู้การศึกษา สร้างประชากรที่มีคุณภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ครอบครัวที่ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์จะสามารถปกป้องคุ้มครองสมาชิกในครอบครัว สร้างรากฐานที่มั่นคงแข็งแรง และเป็นแรงผลักดันให้เกิดสันติสุขให้แก่สังคม

สถาบันครอบครัวที่คลอนแคลน ไม่มั่นคง ปราศจากความสงบสุขราบรื่น อันเนื่องมาจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ สุขภาพกายสุขภาพจิต และทัศนคติที่ไม่เหมาะสม อาจก่อให้เกิดปัญหาระหว่างสมาชิกในครอบครัว ปัญหาภายในครอบครัวที่สำคัญประการหนึ่งคือ ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งเกิดขึ้นในรูปแบบต่างๆ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ การทำร้ายทางเพศ การบังคับขู่เข็ญ และการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพ ความรุนแรงในครอบครัวสามารถเกิดได้กับสมาชิกในครอบครัวทุกระดับ แต่ความรุนแรงในครอบครัวที่เป็นปัญหาที่ค่อนข้างรุนแรงในสังคมส่วนใหญ่มักเป็นความรุนแรงระหว่างคู่สมรส (Intimate Partner Violence) การใช้ความรุนแรงของพ่อแม่ที่มีต่อลูก (Child Abuse) และความรุนแรงที่ลูกมีต่อพ่อแม่ที่สูงอายุ (Elder Abuse)¹

เมื่อเกิดปัญหาความรุนแรงในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมักพยายามปกปิดเนื่องจากเชื่อว่าเป็นเรื่องส่วนตัว หรือเนื่องจากเหตุผลความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจ แต่แท้จริงแล้วความรุนแรงในครอบครัวเป็นปัญหาระดับชาติที่ส่งผลกระทบต่อผู้ที่ถูกกระทำ ความรุนแรงโดยตรงและต่อสังคมส่วนรวม ในขณะเดียวกันปัญหาความรุนแรงในครอบครัวมีลักษณะพิเศษเพราะมีความละเอียดอ่อนซับซ้อนระหว่างความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว การใช้การดำเนินคดีตลอดจนมาตรการตามกฎหมายอาญาทั่วไปจึงไม่เหมาะสมเนื่องจากกฎหมายอาญามีเจตนารมณ์มุ่ง

¹ รณชัย คงศักดิ์ และ นฤมล โพธิ์แจ่ม, ความรุนแรงในครอบครัว, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพมหานคร : สหประชาพานิชย์,

ลงโทษผู้กระทำผิดมากกว่าการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดหรือการปกป้องคุ้มครองผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว การลงโทษทางอาญามีได้เป็นหลักประกันว่าผู้กระทำความรุนแรงจะไม่ ก่อเหตุขึ้นอีก ทั้งยังส่งผลกระทบต่ออาชีพการงานของผู้กระทำความรุนแรงและสภาพทาง เศรษฐกิจของครอบครัวโดยรวม ซึ่งผู้เสียหายส่วนใหญ่ต้องการให้ผู้กระทำยุติความรุนแรงที่จะ เกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าการบังคับใช้โทษที่มีลักษณะเด็ดขาดตามประมวลกฎหมายอาญา จึง เกิดแนวคิดของการร่างกฎหมายที่มุ่งเน้นแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความรุนแรงและรักษา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวมากกว่าการลงโทษ และได้มีการประกาศใช้ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550²

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มี วัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวมีโอกาสกลับตัวและยับยั้งการกระทำ ความผิดซ้ำ รวมทั้งรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลในครอบครัว จึงกำหนดรูปแบบ วิธีการ ขั้นตอน ที่มีลักษณะแตกต่างจากคดีอาญาทั่วไป โดยบัญญัติให้การกระทำความรุนแรงใน ครอบครัวเป็นความผิดทางอาญาและกำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้ กำหนดหน้าที่ให้ผู้ พบเห็นแจ้งการกระทำความรุนแรงในครอบครัวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ กำหนดอายุความในการ แจ้งความหรือร้องทุกข์เป็นการเฉพาะ กำหนดระยะเวลาผิดฟ้องที่แตกต่างจากการผิดฟ้อง คดีอาญาในศาลแขวง กำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์โดยพนักงานเจ้าหน้าที่และ ศาล กำหนดให้ศาลสามารถพิพากษาให้ใช้วิธีการอย่างอื่นแทนการลงโทษแก่ผู้กระทำความรุนแรง ในครอบครัว วางมาตรการควบคุมการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว ตลอดจน การยุติคดีโดยการยอมความและการทำสัญญายอมความ นอกจากนี้ยังกำหนดให้รัฐมนตรีมี อำนาจวางระเบียบเกี่ยวกับการสอบสวน แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และจัดระบบงานสนับสนุน เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีกระทรวงการพัฒนาสังคมและ ความมั่นคงของมนุษย์รับผิดชอบประสานการบังคับใช้กฎหมาย สร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความ รุนแรงในครอบครัว

สถาบันศาลและผู้พิพากษามีบทบาทสำคัญในการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครอง ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการคุ้มครอง

² "พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550," ราชกิจจานุเบกษา 124 (14 สิงหาคม 2550):

ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว แก่ไขพื้นฟูผู้กระทำผิดไม่ให้เกิดความผิดซ้ำ รวมทั้งสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบุคคลในครอบครัว แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังขาดรายละเอียดและความชัดเจนของบทบัญญัติแห่งกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจศาล จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาข้อขัดข้องในการตีความกฎหมาย การบังคับใช้กฎหมายที่ยังมีข้อบกพร่องสำหรับบุคคลากรที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้ใช้กฎหมายได้

ประเด็นปัญหาด้านกฎหมายและแนวทางปฏิบัติของศาลที่เป็นข้อขัดข้องในการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดประสิทธิภาพส่วนใหญ่เป็นปัญหาเรื่องความไม่ชัดเจนของกฎหมายและไม่สอดคล้องกับแนวการปฏิบัติของศาล เช่น

1. ปัญหาเรื่องอายุความในการแจ้งความหรือร้องทุกข์ โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ได้กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับอายุความให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวแจ้งความหรือร้องทุกข์ภายใน 3 เดือนนับแต่เมื่ออยู่ในวิสัยและมีโอกาสที่จะแจ้งความหรือร้องทุกข์ได้ ซึ่งต่างจากอายุความของความผิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายอาญา จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาในการตีความว่า “อยู่ในวิสัยและมีโอกาสที่จะแจ้งความหรือร้องทุกข์ได้” หมายถึงเมื่อใด

2. ปัญหาเรื่องศาลที่มีอำนาจในการพิจารณาและมีคำสั่งในคดีความรุนแรงในครอบครัว ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 กำหนดให้คดีความรุนแรงในครอบครัวที่เป็นความผิดต่อกฎหมายอื่นและกฎหมายอื่นมีอัตราโทษสูงกว่า ให้ดำเนินคดีต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาความผิดที่มีอัตราโทษสูงสุด โดยให้นำบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปใช้โดยอนุโลม การผิดฟ้อง การฝากขัง การฟ้องคดี จะบังคับตามกฎหมายใดระหว่างกฎหมายของความผิดที่มีอัตราโทษสูงสุคนั้นๆ หรือบังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 นอกจากนี้พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดให้ศาลพิพากษาให้ใช้วิธีการอย่างอื่นแทนการลงโทษในคดีความรุนแรงในครอบครัวได้ มาตรการพิเศษนี้จะสามารถนำไปใช้ในศาลตามกฎหมายอื่นที่มีอำนาจพิจารณาอัตราโทษสูงสุดได้หรือไม่

3. ปัญหาเรื่องการสั่งคำร้องขอผิดฟ้องและคำร้องขอฝากขัง ในคดีอาญาที่อยู่ในอำนาจศาลแขวงหากไม่สามารถฟ้องคดีต่อศาลแขวงภายใน 48 ชั่วโมง สามารถขอผิดฟ้องได้ไม่เกิน 3 คราว คราวละไม่เกิน 6 วัน และสามารถเบิกความต่อศาลแสดงถึงเหตุจำเป็นเพื่อขอผิดฟ้อง

อีกได้ไม่เกิน 2 คราว คราวละไม่เกิน 6 วัน รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 5 คราว ส่วนการฝากขังสามารถยื่นคำร้องเพื่อขอให้ศาลออกหมายขังได้พร้อมกับคำขอคัดฟ้องหรือหลังจากศาลอนุญาตให้คัดฟ้องได้ไม่เกินระยะเวลาที่ศาลอนุญาตให้คัดฟ้อง แต่ในคดีความรุนแรงในครอบครัวหากมีเหตุจำเป็นที่ทำให้ไม่สามารถฟ้องผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวต่อศาลได้ภายใน 48 ชั่วโมง พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว สามารถยื่นคำร้องขอคัดฟ้องต่อศาลได้ไม่เกิน 3 คราว คราวละไม่เกิน 6 วัน โดยให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับโดยอนุโลม จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาว่าการคัดฟ้องในคดีความรุนแรงในครอบครัวจะขอคัดฟ้องได้ที่คราว และขอฝากขังได้หรือไม่

4. ปัญหาเรื่องคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ให้อำนาจศาลในการให้ความเห็นชอบในคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวของพนักงานเจ้าหน้าที่ หากเดิมคดีอยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวและศาลเยาวชนและครอบครัวได้ให้ความเห็นชอบแล้ว ต่อมาข้อเท็จจริงแห่งคดีในเรื่องฐานความผิดเปลี่ยนแปลงไปเป็นความผิดที่อยู่ในอำนาจของศาลแขวง ศาลจังหวัด ศาลอาญา ศาลอาญารุงเทพใต้ หรือศาลอาญารธนบุรี แล้วแต่กรณี คำสั่งของศาลเยาวชนและครอบครัวที่ได้เห็นชอบแล้วยังมีผลต่อไปหรือไม่ และศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจแก้ไข เพิ่มเติม เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ได้หรือไม่ นอกจากนี้พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสียในคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือขอให้ศาลทบทวนคำสั่ง จึงอาจก่อให้เกิดปัญหาการตีความคำว่า "อุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือขอให้ศาลทบทวนคำสั่ง" หมายถึง การอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ หรือเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นตรวจสอบดุลพินิจของศาลชั้นต้นนั่นเอง

5. ปัญหาเรื่องการยุติคดีความรุนแรงในครอบครัว พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการยุติคดีโดยการยอมความตามมาตรา 12 วรรคสอง และการทำสัญญายอมความตามมาตรา 16 เป็นประเด็นปัญหาต่อศาลว่าการยุติคดีความรุนแรงในครอบครัวทั้งสองมาตรานี้เป็นกระบวนการยุติคดีทางอาญาเช่นเดียวกันหรือเป็นการยุติคดีในทางอาญากับทางแพ่งที่แยกต่างหากจากกัน หากตีความว่าทั้งสองมาตราเป็นการยุติคดีทางอาญา ถ้าทำสัญญายอมความแล้วจะทำให้คดียุติไปทั้งหมดหรือจะต้อง

ดำเนินการยอมความด้วย ส่วนการตีความว่าการทำสัญญายอมความเป็นการยุติคดีทางแพ่ง พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่และศาลบังคับกับคู่กรณีที่ฝ่าฝืนสัญญายอมความแล้วแต่กรณี ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมิได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการบังคับคดีและฝ่ายผู้เสียหายเองก็ไม่อาจร้องขอให้พนักงานเจ้าหน้าที่บังคับคดีแทนได้ เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาและไม่ใช่เจ้าพนักงานบังคับคดี ซึ่งทำให้สัญญายอมที่ทำโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้เสียหายต้องร้องขอให้ศาลบังคับคดีให้เองเนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถบังคับคดีเองได้ จึงเป็นปัญหาว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ในคดีความรุนแรงในครอบครัวมีอำนาจบังคับคดีหรือร้องขอให้ศาลบังคับคดีได้หรือไม่

จากการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาของการบัญญัติกฎหมายที่ขาดความชัดเจนเช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดความไม่เข้าใจในการตีความ และหากมีการนำหลักการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปปฏิบัติอาจส่งผลให้เกิดปัญหาข้อขัดข้องในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา การฟ้องคดีของพนักงานอัยการ การสอบสวนคดีและการตั้งข้อหาของพนักงานสอบสวน ตลอดจนทำให้ไม่อาจนำมาตราการพิเศษที่กฎหมายออกแบบมาสำหรับคดีความรุนแรงระหว่างบุคคลในครอบครัว มาใช้กับผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 เพื่อหาแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับอำนาจศาลโดยได้ศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินคดีความรุนแรงในครอบครัวกับการดำเนินคดีตามกฎหมายต่างประเทศ เพื่อให้ได้ข้อมูลในการจัดทำข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนา ปรับปรุง และแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจศาลให้มีผลบังคับใช้ที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
2. เพื่อศึกษาการใช้อำนาจศาลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550

3. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบอำนาจศาลในคดีความรุนแรงในครอบครัวของประเทศไทย กับกฎหมายต่างประเทศ

4. เพื่อศึกษาปัญหาข้อขัดข้องของศาลในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550

5. เพื่อจัดทำข้อเสนอแนะสำหรับเป็นแนวทางแก้ไขข้อขัดข้องของการใช้อำนาจศาลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ศาลและผู้พิพากษามีบทบาทสำคัญในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในคดีความรุนแรงในครอบครัว แต่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ในเรื่องอายุความแจ้งความหรือร้องทุกข์ ศาลที่มีอำนาจพิจารณาหรือมีคำสั่ง การส่งคำร้องขอคัดฟ้อง และคำร้องขอให้ศาลออกหมายขัง อำนาจศาลเกี่ยวกับคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ และการยุติคดี ยังขาดความชัดเจนที่อาจนำไปสู่การบังคับใช้ที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนา ปรับปรุง และแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเรื่องอำนาจศาล เพื่อให้เกิดความชัดเจน ความเข้าใจที่ตรงกัน และนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับอำนาจศาลในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ปัญหาข้อขัดข้องของศาลและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาอื่นๆ ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 อำนาจศาลในคดีความรุนแรงในครอบครัวตามกฎหมายต่างประเทศ และนำข้อมูลมาจัดทำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้อำนาจศาลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 โดยศึกษาประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง

และวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
2. ทำให้ทราบถึงบทบาทศาลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550
3. ทำให้ทราบถึงอำนาจศาลในคดีความรุนแรงในครอบครัวตามกฎหมายของต่างประเทศ
4. ทำให้ทราบถึงปัญหาข้อขัดข้องของศาลในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550
5. ทำให้ได้ข้อเสนอแนะสำหรับเป็นแนวทางแก้ไขข้อขัดข้องของการใช้อำนาจศาลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 เพื่อให้สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลหรือแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

1. วิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์ปัญหาการใช้อำนาจศาลในคดีความรุนแรงในครอบครัวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาคดีอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก

พ.ศ.2546 ตลอดจนเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะได้มาโดยการค้นคว้าจากหนังสือ บทความวารสาร จุลสาร เอกสารเผยแพร่ของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชนต่างๆ รายงานการสัมมนา รายงานการวิจัย

2. วิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้พิพากษา ในประเด็นเกี่ยวกับการใช้อำนาจศาลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550

โดยจะนำข้อมูลจากการวิเคราะห์เอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึก มาสังเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือแนวทางในการจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา แก้ไข และปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจศาลให้มีผลบังคับใช้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป